

Arrest

nr. 60 173 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. *X alias X*
2. *X alias X*

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat *X alias X* en *X alias X*, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2011, beide beslissingen aan verzoekers ter kennis gebracht op 21 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 7 juli 1999 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 14 september 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van beide verzoekers. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 18 november 1999 nam de commissaris-generaal een bevestigde beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van beide verzoekers. Hiertegen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 9 oktober 2000 heeft de Raad van State het beroep van verzoekers verworpen bij arrest nr. 90.106.

Op 12 november 2001 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 februari 2004 en 30 augustus 2006 legden de verzoekers bijkomende stukken neer ter staving van hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 november 2001.

De Dienst Vreemdelingenzaken beval een medische expertise ten aanzien van verzoekster en haar drie oudste kinderen en deze vond plaats op 4 september 2006.

Op 23 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 4695 van 11 december 2007 werd de beslissing van 23 juli 2007 door de Raad vernietigd.

Op 27 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 november 2001 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Ook hiertegen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd bij arrest nr. 10.239 van 21 april 2008 verworpen door de Raad.

Op 18 februari 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 17 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Op 1 juli 2008 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 9 september 2009 dienden verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 22 juli 2010 werd ook deze aanvraag niet ontvankelijk verklaard aan verzoekers werd op 18 augustus 2010 nogmaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers dienden op 3 september 2010 nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 1 oktober 2010 brengt de advocaat van verzoekers het bestuur per brief op de hoogte van het feit dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf onder een valse identiteit hebben ingediend.

Op 14 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd geen rekening gehouden met de brief van de advocaat van verzoekers waarin hij meedeelde dat zijn cliënten de Albanese nationaliteit hebben.

Op 10 januari 2011 ging de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over tot intrekking van de beslissing van 14 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Op 11 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 september 2010 onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.09.2010 werd ingediend door:

M.B.(...) (R.R.: ...)

geboren te Peje op (...)
 nationaliteit: Servië en Montenegro
 Ook gekend als: B.B.(...)
 Geboren te Shkoder op (...)
 Nationaliteit: Albanië
 S.P.(...) (R.R.: ...)
 Geboren te Peje op (...)
 nationaliteit: Servië en Montenegro
 Ook gekend als B.P.(...)
 Geboren te Shkoder op (...)
 Nationaliteit: Albanië
 M.M.(...) (R.R.: ...)
 Geboren te Peje op (...)
 Ook gekend als B.M.(...)
 M.M.(...) (R.R.: ...)
 Geboren te Peje op (...)
 Ook gekend als B.M.(...)
 M.M.(...) (R.R.: ...)
 Geboren te Peje op (...)
 Ook gekend als B.M.(...)
 M.M.(...) (R.R.: ...)
 Geboren te Gent op (...)
 Ook gekend als B.M.(...)
 adres: (...) 9880 AALTER

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 07.07.1999. Op 18.11.1999 werd de asielprocedure afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een niet ontvankelijke beslissing (weigering van verblijf), hen ter kennis gebracht op 19.11.1999. Op 09.10.2000 werd het beroep afgesloten bij de Raad van State.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 4 maanden voor de asielprocedure en 1 jaar en 3 maanden (RVS inbegrepen) – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkenen sinds 07.07.1999 in België verblijven, geïntegreerd en werkwillig zouden zijn, Nederlands zouden spreken, getuigenverklaringen, een petitie en werkbeloftes voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat hun aanvraag niet onontvankelijk zou kunnen verklaard worden aangezien hun vroegere aanvraag reeds ontvankelijk werd verklaard, waardoor volgens betrokkenen de

Dienst Vreemdelingenzaken reeds erkend zou hebben dat betrokkenen hun aanvraag niet zouden kunnen indienen in hun land van herkomst.

Echter, deze aanvragen waren in het kader van een andere procedure, namelijk een aanvraag art.9.3 op basis van medische redenen (dd. 13.11.2001) en een aanvraag art.9ter (dd.13.11.2007). Daarnaast dienen we op te merken dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht.

Op 21 januari 2010 wordt aan verzoekers een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid genomen op 22/7/2010

wordt aan (...)

geboren te Peje, op (...),

van Kosovo nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 21 februari 2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

o Op 18.11.1999 werd de asielprocedure afgesloten door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een niet ontvankelijke beslissing (weigering van verblijf), hen ter kennis gebracht op 19.11.1999.

o Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 14.9.1999. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 september 1999, 1 juli 2008 en 18 augustus 2010. Tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 1999 werd een beroep ingesteld bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit bevel herleefde door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal van 18 november 1999. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet

dat er tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2008 en 18 augustus 2010 een beroep werd ingediend en dit wordt ook niet ontkracht door verzoekers. Hieruit volgt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 september 1999, van 1 juli 2008 en 18 augustus 2010 dienvolgens definitief zijn, zodat deze principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekers niet en levert voor hen geen nut op, omdat de verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 september 1999, 1 juli 2008 en 18 augustus 2010 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoekers geen wettig belang hebben bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2011 (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoekers hebben geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet. Tevens voeren de verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“1. Dat in de bestreden beslissing dd. 11.01.2010 door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard.

2. Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle door verzoekers ingeroepen argumenten in hun verzoekschrift dd. 1.09.2010 (neergelegd dd. 23.06.20 10).

Dat er sprake is van een stereotype motivering.

Dat verzoekers opmerken dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoeksters motieven in elk geval niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3. Dat verzoekers in hun verzoekschrift uitdrukkelijk stelden dat zij volledig voldoen aan het nieuwe criterium tot regularisatie welke door de Minister voor Migratie- en asielbeleid werd bekendgemaakt (cf. punt 1.2 van de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” : “vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure waarbij de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend”).

Dat zij in hun verzoekschrift tevens stelden dat “er tevens sprake is van ‘Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijfjaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend vóór 1 juni 2007’ (cf. punt 2.7 van de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”).

4. Dat verweerder met voormeld elementen geenszins heeft rekening gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

5. Dat het door verzoekster ingeroepen criteria “vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure waarbij de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend” en families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure” (cf. punten 1.2 en 2.7 van de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het

oude art. 9,3 en het art. 9bis van de Vreemdelingenwet" dd. 19 juli 2009) een argument is waarvan de termijn tot het invoeren ervan door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geenszins werd beperkt tot 15 december 2009.

Dat, zoals blijkt uit de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude art. 9,3 en het art. 9bis van de Vreemdelingenwet" dd. 19 juli 2009 en het Vademecum bij deze instructie dd. 21 september 2009, door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de heer Wathelet, werd bepaald dat enkel de criteria 2.8.A en 2.8.B van voormelde Instructie dd. 19 juli 2009 beperkt kunnen ingeroepen worden van 15 september 2009 tot 15 december 2010.

Het kabinet Wathelet liet op 16 oktober 2009 weten dat ondermeer volgende verduidelijking met betrekking tot diverse criteria van de instructie van 19/7/2009 (1.1 tot 2.8.B) mocht meegedeeld worden: "Criteria 1.] tot 2. 7 zijn permanente criteria,..."

6. Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom met verzoekers asielaanvraag dd. 7 juli 1999, met hun aanslepende asielprocedure van meer dan één jaar, met hun ononderbroken verblijf sedert meer dan vijfjaar in België. met hun sedert 1999 schoolgaande kinderen in België en met hun regularisatieaanvraag dd. 12 november 2001, waar slechts op 27 december 2007 een definitieve beslissing werd genomen (= criteria 1.2 "families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure" "vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure waarbij de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend", 2.7 "families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure") geen rekening kan worden gehouden.

7. Evenmin werd door verweerder gemotiveerd waarom voormelde vaststellingen niet ressorteren onder onder de punten 2.1, 2.7 (of 2.8.A) van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude art. 9,3 en het art. 9bis van de Vreemdelingenwet" dd. 19 juli 2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de heer Wathelet.

8. Dat erin casu sprake is van een manifeste beoordelingsfout, schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsprincipe.

9. Dat immers verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat verweerder gehouden is op een afdoende manier te motiveren waarom hij afwijkt van de richtlijnen van de Staatssecretaris.

Dit is in casu niet gebeurd.

10. Verzoekers willen dienaangaande verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State die in een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie, waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure, schorste. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitaire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

11. Dat verzoekers in hun verzoekschrift dd. 1.09.2010 overeenkomstig het art. 9bis Vw. uitdrukkelijk benadrukten dat hun vroegere aanvraag om machtiging tot verblijf reeds ontvankelijk werd verklaard waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds erkend heeft dat verzoekers hun aanvraag niet in hun land van herkomst kunnen indienen.

12. Dat verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met verzoekers argument geen rekening kan worden gehouden.

Dat verweerdere stelling dat verzoekers aanvraag gebeurde in het kader van een andere procedure (volgens verweerder een aanvraag art. 9.3 dd. 13.11.2001 op basis van medische redenen en een aanvraag art. 9ter dd. 13.11.2007) en dat elke aanvraag apart wordt onderzocht, geenszins als afdoende motiveringen kunnen beschouwd worden.

13. Dat verzoekers immers in eerste instantie opmerken dat hun aanvraag art. 9.3 dd. 13.11.2001 geenszins enkel en alleen gesteund was op medische redenen.

Zoals in het feitenrelaas reeds vermeld hebben verzoekers in deze aanvraag uitdrukkelijk verwezen naar hun integratie, naar hun verblijf in België sedert juli 1999, naar hun schoolgaande kinderen en naar hun angst om naar Kosovo terug te keren.

14. Dat voorts verzoekers opmerken dat geenszins door verweerder kan gesteld worden dat een0 aanvraag overeenkomstig het art. 9.3 Vw. een volledige andere procedure betrof.

Dat immers de bepalingen van het art. 9.3 Vw. en het nieuwe art. 9bis Vw. zo goed als identiek zijn.

Zowel in het art. 9.3 Vw. als in het nieuwe art. 9bis Vw dient de vreemdeling in eerste instantie aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag niet kan ingediend worden via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland (= ontvankelijkheid).

15. Door het nemen van een ongegrondheidsbeslissing dd. 23 juli 2007 en vervolgens opnieuw dd. 27 december 2007 ten aanzien van verzoekers regularisatieaanvraag overeenkomstig het vroegere art. 9.3 heeft verweerder telkens bevestigd dat er in casu sprake is van "buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag niet kan ingediend worden via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire Post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland".

Verzoekers bevinden zich anno 2010 nog steeds in dezelfde omstandigheden/situatie als anno 2007 er is nog steeds sprake van langdurig verblijf en integratie in de Belgische samenleving en in België schoolgaande kinderen.

Door verweerder worden geen gewijzigde omstandigheden aangeduid.

Door verweerder wordt immers in de bestreden beslissing niet gemotiveerd in welke (ten aanzien van 2007) gewijzigde situatie verzoekers zich anno 2010 zich wel zouden kunnen bevinden waardoor er in hoofde van verzoekers plots geen sprake meer is van "buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag niet kan ingediend worden via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland".

16. Dat er niet alleen sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiveringsplicht maar ook schending van het redelijkheids- en het rechtzekerheidsbeginsel."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen, met name het feit dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen welke tot gevolg hebben dat zij hun aanvraag tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, zijnde via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van openthoud in het buitenland. Vervolgens worden de aangehaalde elementen stuk voor stuk besproken en wordt aangegeven waarom deze specifieke elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot wat de verzoekers trachten voor te houden is er *in casu* geen sprake van een stereotype motivering. Zoals voormeld wordt concreet ingegaan op alle door de verzoekers aangehaalde argumenten. Deze motivering, die verzoekers zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers stellen dat zij volledig voldoen aan de nieuwe criteria voor regularisatie en hierbij verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat deze instructie door de Raad van State vernietigd werd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. In dit arrest wordt het volgende gesteld:

“dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;”

Aangezien de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd om reden dat ze een voorwaarde toevoegt aan de wet door de aanvraag tot verblijf van bepaalde vreemdelingen onvankelijk te verklaren zonder dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is het duidelijk dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op deze instructie om hun aanvraag onvankelijk te horen verklaren.

Verzoekers stellen dat zij schoolgaande kinderen hebben, dat hun asielprocedure is afgesloten, dat zij een ononderbroken verblijf hebben van ten minste vijf jaar in België en dat zij hun asielaanvraag in België hebben ingediend vóór 1 juni 2007. Alweer refereren verzoekers naar de instructie van 19 juli 2009 welke vernietigd werd. Deze instructie kan geen rechtsgrond uitmaken. Het is aan de verzoekers om aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden. In het vernietigingsarrest van de Raad van State staat ook het volgende met betrekking tot de buitengewone omstandigheden:

“dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de

lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte: "Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007));"

Verzoekers zetten niet uiteen waarom de door hen aangehaalde elementen wel als buitengewone omstandigheden dienen te worden aanvaard. Zij weerleggen geenszins de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

Het argument van verzoekers, dat de criteria van de instructie niet beperkt zijn in tijd, is niet dienend. Ongeacht de verklaringen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, kunnen verzoekers zich niet beroepen op de voormelde instructie om hun aanvraag tot verblijf ontvankelijk te horen verklaren daar deze instructie door de Raad van State vernietigd werd.

In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, wordt in de bestreden beslissing wel gemotiveerd waarom de duur van hun asielprocedure, het schoolgaan van hun kinderen en hun lange verblijf op het grondgebied geen buitengewone omstandigheden vormen. Aan de verweerder kan niet worden verweten dat hij in de motivering van de bestreden beslissing niet refereert naar de instructie van 19 juli 2009 nu deze werd vernietigd en hoe dan ook geen rechtsgrond kan uitmaken. Aldus diende de verweerder ook niet te motiveren waarom hij afwijkt van een beleidslijn, nu het duidelijk is dat hij deze beleidslijn niet mag volgen. De rechtspraak van de Raad van State waarnaar de verzoekers refereren, is ouder dan het vernietigingsarrest. In het vernietigingsarrest wordt zeer duidelijk aangegeven dat de verweerder zich niet kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009. Zoals reeds voormeld houdt de formele motiveringsplicht niet in dat het bestuur elke hoe of waarom van haar motieven dient weer te geven. Zij dient wel de determinerende motieven weer te geven en deze dienen uiteraard ook materieel juist te zijn. *In casu* wordt duidelijk aangegeven waarom de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en wordt gerefereerd naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijnde de enige wettelijke basis.

Van een manifeste beoordelingsfout, schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsprincipe, is *in casu* geen sprake.

Waar verzoekers benadrukken dat hun vroegere aanvraag tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard, volstaat het te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat elke aanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en dat "het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat in de toekomst ook altijd zo zal zijn". Deze redenering lijkt niet kennelijk onredelijk vermits de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk

werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. In de bestreden beslissing werd aldus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers' argument. De bestreden beslissing is op dit punt afdoende gemotiveerd.

In zoverre verzoekers betwisten dat hun vorige aanvraag een andere procedure betrof en stellen dat hun aanvraag om machtiging in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet niet enkel gesteund was op medische redenen, maar dat ook in deze aanvraag werd verwezen naar integratie, hun verblijf in België sedert juli 1999, hun schoolgaande kinderen en hun angst om terug te keren naar Kosovo, stelt de Raad vast dat daargelaten de vraag of de procedure binnen het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een andere procedure, verzoekers niet aantonen dat alle buitengewone omstandigheden die zij toen hebben ingeroepen nu ook nog van toepassing zijn. Zij verwijzen slechts naar bepaalde buitengewone omstandigheden die zij toen ook hadden ingeroepen. Bovendien tonen verzoekers ook niet op grond van welke buitengewone omstandigheden hun vroegere aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Verzoekers beperken zich tot de gratuite bewering dat de omstandigheden niet gewijzigd zijn doch tonen dit niet op een concrete wijze aan. In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, is het niet kennelijk onredelijk om iedere aanvraag opnieuw te gaan beoordelen. De motiveringsplicht houdt geenszins in dat de verweerder elke aanvraag dient te vergelijken en dient te motiveren aangaande de gewijzigde omstandigheden. De verweerder dient enkel te motiveren waarom de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout, noch van een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het rechtzekerheidsbeginsel.

Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen betreft, verzuimen verzoekers *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met hun hiervoor besproken grief betreffende de schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en rechtzekerheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU